

Új romantikus történet
a Fourth Wing – Negyedik szárny írójától!

„Az elejétől a végéig magával ragadott.
Átható, őszinte és végtelenül mélyre hatol. Imádtam!”
– Mia Sheridan, bestsellerszerző

THE LAST LETTER

az utolsó levél

REBECCA YARROS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

*fine
selection*

REBECCA YARROS

THE
LAST
az utolsó levél
LETTER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Első fejezet

BECKETT

1. levél

Kedves Káosz!

A bátyám legalábbis azt mondta, így hívnak. Megkérdeztem, írjak-e valamelyik haverjának pár levelet, és téged mondott.

Szóval, szia, Ella vagyok. Tudok a „levélben nincs valódi név”-szabályról. Azóta irkállok így a tesómnak, amióta ott dolgozik... ahol, minden bizonnyal, te is.

Mielőtt félretennéd ezt a levelet, és elmotyognál egy kínos „kösz, de nem”-et, ahogy a pasik szokták, tudd, hogy ez pontosan annyira van értem, mint érted. Ha úgy vesszük, hogy megértő fülekre találnék, amikbe kipanaszkodhatom magam, távol a kíváncsi, kisvárosi szemek elől, ez majdnem olyan lenne, mintha én használnálak ki téged.

Ezért azt kérem tőled, legyél te az a fül, aki meghallgat, cserébe és hálám jeléül én pedig boldogan leszek a tiéd. Megjegyzem, király mogyoróvajás sütit sütök. Ha nem jött a levél mellé süti, akkor verd el a bátyámat, mert ellopta.

Hol is kezdjem? Hogyan mutatkozzak be anélkül, hogy az ne hajazzon társkereső hirdetésre? Biztosíthatlak, nem akarok többet egy levelezőtársnál – egy nagyon messzi levelezőtársnál –, becsület szavamra. A katona pasik nem jönnek be. Úgy általában a pasik sem. Nem mintha ne szeretném őket. Csak nincs rájuk időm. Tudod, mire van? Hogy megbánjam, amiért tollal kezdtem írni ezt a levelet.

Én vagyok a hugica, de ezt a bátyám már biztos mondta. Elég nagy a szája, ami azt jelenti, hogy tudsz a két gyerekemről is. Igen, egyedülálló anyuka vagyok, és nem, nem bánom a döntéseimet. Annyira elegendem van már, hogy mindenki ezt kérdezi, vagy egyszerűen a tekintetükkel utalnak erre.

Majdnem kihúztam az utolsó sort, de ez az igazság. Plusz, túl lusta vagyok, hogy újrairjam ezt az egészet.

Huszonnégy éves vagyok, és az ikrek spermadonorjának három másodpercig a felesége is voltam. Pont elég ideig, hogy a terhességi teszt pozitív legyen, és az orvos azt mondja, két szívhangot hall, ő meg össze tudja csomagolni az éjszaka leple alatt. Sosem érdekelték a gyerekek, és őszintén mondom, jobb is így.

Nem sértődöm meg, ha egy gyerekes levelezőtárs nem fekszik neked. De akkor nincs süti. Az csak a levelezőtársaknak jár.

Viszont, ha tetszik, hogy a leveleket egy egyedülálló anya írja, olvass tovább.

Az ikrek öt évesek, ami, ha jól számoltál, azt jelenti, hogy tizenkilenc évesen szültem. Miután lesokkoltam a várost a döntésemmel, miszerint egyedül nevelem fel őket, majdnem szívrohamot kaptak, amikor a nagymamám halála után átvettem a Rejtek vezetését. Csak húszéves voltam, az ikrek még csecsemők, de abban a panzióban nevelt fel minket, és jó helynek tűnt a gyerekeim számára is. Még mindig az.

Lássuk csak... Maisie és Colt az életem. A jó értelemben, persze. Ha róluk van szó, nevétségesen védelmező vagyok, de ezt el is ismerem. Hajlamos vagyok túlreagálni dolgokat, és erődöt emelni köréjük, amivel én is elszigetelődöm, de hé, vannak ennél rosszabb

tulajdonságok is, nem? Maisie a csendesebb, ő általában egy könyvbe temetkezve találom. Colt... nos, ő legtöbbször olyan helyen van, ahol nem kéne lennie, és tiltott dolgokban mesterkedik. De elárurom, amennyi örültséget művelnek az ikrek, kétszer annyi menő dolgot is tesznek.

És én? Én mindig azt teszem, amit kell, sosem azt, amit szeretnék vagy akarok. De úgy gondolom, ez az anyaság természetéből fakad, főleg, ha még saját céget is vezetsz. Ami épp kezd mozgalmassá válni, szóval legjobb, ha lezárom ezt a borítékot, és útnak indítom. Írj vissza, ha szeretnél. De ha nem, azt is megértem. Csak tudd, hogy van valaki Coloradóban, aki szívmengető gondolokat küld feléd.

- Ella

• • •

A MAI NAP TÖKÉLETES LETT VOLNA a kettes számú káromkodásom elsütésére.

Amikor igazi bevetésen voltunk, úgy teltek a napok, mint az *Idétlen idők*igben. Ugyanaz a szar, csak másik napon. Volt benne egyfajta kiszámítható, barátságos monotonitás.

Nem fogok hazudni, odavagyok az egyhangúságért.

A rutin kiszámítható. Biztonságos, vagy legalábbis annyira biztonságos, amennyire idekint csak lehet. Egy hónapja vagyunk egy másik meg nem nevezhető helyen, egy olyan országban, ahol *sosem* jártunk, és a rutin az egyetlen komfortos dolog.

A mai nap viszont minden volt, csak rutinos nem.

Küldetés teljesítve, mint mindig, de ennek ára volt. Mindig van ára, mostanság egyre durvább.

A kezemre néztem, és megfeszítettem az ujjaimat, mert megtehettem. Ramirez? Ő már nem teheti meg ezt. A srác műkarral fogja tartani az első gyerekét.

Meglendítettem a karom, elengedtem a Kongot, és a kutyajáték piros villanásként szelte át a kék eget. Az ég ezen a helyen az egyetlen tiszta dolog. Vagy talán csak a mai napot éreztem mocskosnak.

Havoc utánaszaladt, magabiztosan száguldott, figyelme a célpon-
ton volt, egészen addig, amíg...

– Basszus, nagyon jól csinálja – mondta Mac mögülem.

– Ő a legjobb.

Hátrapillantottam a vállam felett, majd újra Havocra szegeztem a
tekintetem, ahogy rohant vissza hozzám. Neki kellett a legjobbnak
lennie, hogy oda jussunk, ahol tartottunk, egy első osztályú csapatba,
ami úgy működött, hogy papíron nem is létezik. Havoc a különle-
ges alakulatban szolgált, és fényévekkel más katonai kutyák felett állt.

No meg, ő az én kutyám, amitől automatikusan ő a legjobb.

Az én kislányom harminc kiló tökéletes labrador retriever. Meg-
állt a lábam előtt. Fekete bundája tökéletes kontrasztot alkotott a fe-
hér homokkal. Gyorsan leült, és felém nyújtotta a játékot, táncolt a
tekintete.

– Ez az utolsó – súgtam, és elvettem tőle.

Elindult, még mielőtt felemeltem a karom, hogy eldobjam.

– Van valami Ramirezről? – kérdeztem, és Havocot figyeltem, hogy
eléggé messzire van-e a játéka eldobásához.

– Elvesztette a karját. Könnyöktől lefelé.

– Hogy basssssz...

Olyan messze dobtam a játékot, amennyire csak tudtam.

– Kimondhatod. Illik a mai naphoz.

Mac megvakarta hónapos szakállát, és megigazította a napszemü-
vegét.

– A családja?

– Christine Landstuhlnban fog vele találkozni. Friss húst küldenek.

Negyvennyolc óra múlva érkezik.

– Olyan hamar?

Tényleg feláldozhatóak vagyunk.

– Új helyre küldenek minket. Öt perc múlva eligazítás.

– Vettem.

Úgy tűnik, elindulunk a következő ismeretlen hely felé.

Mac lepillantott a karomra.

– Azt megnézted már?

– Doki összevarrt. Csak egy karcolás, semmi olyasmi, amiért ki kéne ugranod a gatyádból.

Egy újabb sebhely a tucatnyi mellé, amik átszelik a bőrömet.

– Talán neked kéne valakit kiugratnod a bugyijából.

Szúrós pillantást vetettem a legjobb barátomra.

– Most mi van? – kérdezte eltűzött vállrándítással. Közben én Havoc felé fordultam, aki újra a lábamnál volt. Mindegy, hányszor dobtam el a Kongot, pontosan olyan izgatott maradt. – Nem lehet ő az egyetlen nő az életedben, Gentry.

– Ő hűséges, gyönyörű, kiszagolja a robbanószerkezeteket, és simán kiiktat bárkit, aki meg akar ölni. Mégis mi hiányzik belőle?

Elvettem a játékot, és megvakartam Havoc fülét.

– Ha el kell magyaráznom, akkor már nem lehet rajtad segíteni.

Visszamentünk a bázisra. Csak pár épületből állt, amik körbevetettek egy udvart. Minden barna volt. Az épületek, a járművek, még az égnek is kezdett olyan színe lenni.

Remek. Homokvihár közeledik.

– Nem kell aggódnod miattam. Nincs semmi bajom, amikor a helyőrségen vagyunk – mondtam neki.

– Ó, tisztában vagyok veled, te Chris Pratt-kinézetű seggfej. De ember – a karomra tette a kezét, és megállított, mielőtt bementünk volna a többiekhez az udvarra –, te nem kötödsz... senkihez.

– Ahogy te sem.

– Nem, én *jelenleg* nem járok senkivel. Ez nem azt jelenti, hogy nem kötődöm senkihez, hogy nincsenek emberek, akikért aggódom, és akik aggódnak értem.

Tudtam, hogy mire akar kilyukadni, de most sem az idő, sem a hely nem volt alkalmas rá. Ami azt illeti, *soha* nem lesz alkalmas. Mielőtt mélyebbre áshatta volna magát a témában, hátba vertem.

– Ide figyelj, vagy idehívjuk dr. Philt, vagy megyünk innen a picsába, és a következő küldetésre koncentrálnunk.

Mindig is továbblépni volt számomra a legkönnyebb. Nem kötődtem semmihez, nem mintha nem akartam volna, egyszerűen nem vagyok képes rá. A kötődés emberekhez, helyekhez vagy dolgokhoz,

kellemetlenséget jelent, vagy átverést. Mert csak egy dolog biztos, és az a változás.

– Komolyan beszélek. – Összehúzta a szemét.

Jó sokszor nézett már így rám a barátságunk tíz éve alatt.

– Igen, nos, én is. Jól vagyok. Mellesleg, kötődöm hozzád és Havochoz is. Mindenki más csak hab a tortán.

– Mac! Gentry! – kiáltott Williams az északi épület ajtajából. – Gyerünk!

– Jövünk! – kiáltottam vissza.

– Nézd, mielőtt bemegyünk, tudd, hogy hagytam valamit az ágyadon.

Mac megdörzsölte a szakállát, ezzel elárulva, hogy ideges.

– Igen, nos, bármi is az, ez után a beszélgetés után nem érdekel.

Elindultunk Havockal a megbeszélés felé. A vérem már követelte, hogy menjünk, hagyjuk magunk mögött ezt a helyett, és lássuk, mi vár ránk.

– Egy levelet.

– Kitől? Mindenki, akit ismerek, bent van a szobában – mutattam az ajtó felé, miközben átvágtunk az üres udvaron.

Ez történik, amikor az ember nevelőotthonból nevelőotthonba ugrálva nő fel, majd tizennyolc évesen bevonul a seregbe. Az ismerettségre érdemes emberek száma annyira alacsony, hogy elférnek egy Blackhawk helikopterben, és Ramirez máris hiányzott onnan.

Mint mondtam, a kötődés csak kellemetlenséggel jár.

– A húgomtól.

– Hogy mondd?

Megdermedt a kezem a rozsdás kilincsen.

– Jól hallottad. A húgomtól, Ellától.

Az agyam fellapozta a mentálisan tárolt névjegyeket. Ella. Szőke haj, gyilkos mosoly, lágy, kedves szemek, amik kékebbek, mint bármelyik ég, amit valaha láttam. Az elmúlt évtizedben jó sok fotót mutatott róla.

– Gentry, ugyan már. Mutassak képet?

– Tudom, kicsoda Ella. Mi a fenéért van az ágyamon egy levél tőle?

– Gondoltam, kéne neked egy levelezőtárs.

Lepillantott a koszos bakancsomra.

– Egy levelezőtárs? Mintha ötödikes iskolai projekt lennék egy testvériskolában?

Havoc közelebb jött, a testét a lábamnak nyomta. Ki volt hegyezve minden rezzenésemre, még a legenyhébb változást is észrevette a hangulatomban. Ettől vagyunk mi a megállíthatatlan csapat.

– Nem, dehogya... – Megrázta a fejét. – Csak segíteni akartam. Megkérdezte, van-e valaki, akinek szüksége lenne levélre, és mivel nincs családod...

Felhorkantottam, kirántottam az ajtót, és faképnél hagytam. Talán megtölti a homok a tátva maradt száját. Utálok a *cs* betűs szót. Az emberek folyamatosan panaszkodnak a sajátjuk miatt, de komolyan, állandóan. Ám amint rájönnek, hogy neked nincs, hirtelen abnormális leszel, akit helyre kell hozni, egy probléma, amit meg kell oldani, vagy ami még rosszabb... megsajnálunk.

Annyira távol állok attól, hogy rászoruljak más szánalmára, hogy az már szinte nevetséges.

– Rendben, srácok. – Dunahue százados odahívta a tízfős csapatunkat – mínusz egy – a tárgyalóasztalhoz. – Sajnálattal közlöm, hogy nem hazafelé tartunk. Új küldetést kaptunk.

Minden srác, aki panaszosan felnyögött – kétség kívül hiányzott nekik az asszony és a gyerekek –, csak megerősítette az álláspontomat a kötődések terén.

• • •

– Ez most komoly, Zöldfülű? – morogtam, miközben az újonc sietve próbálta összeszedni, amit lelökött az éjjeliszekrényemként szolgáló tárolódobozról.

– Sajnálom, Gentry – motyogta, és összeszedte a papírokat.

Tipikus amerikai fiú, egyből a kiképzésről került ide, semmi keresnivalója nem volt még a csapatban. Szüksége lett volna pár évre, és egy pár sokkal biztosabb kézre, ami azt jelentette, hogy egy rokona beprotezsálta.

Havoc oldalra billentett fejjel figyelte, majd felnézett rám.

– Új fiú – mondtam lágyan, és megvakartam a füle mögött.

– Tessék – mondta a kölyök, és tágra nyílt szemmel felém nyújtotta a cuccaimat, mintha az ügytelenségéért kirúgnám az egységből.

Istenem, remélem ügyesebb a fegyverrel, mint az éjjeliszekrényem körül.

Visszatettem a kupacot az ágy szabad részére, amit Havoc nem foglalt el. Csak pár percbe került kiszortírozni. Újságcikkek többféle témában, amiket éppen olvastam, és...

– A francba.

Ella levele. Már két hete itt volt, de még nem nyitottam ki.

De nem is dobtam ki.

– Ki fogod nyitni? – kérdezte Mac egy mesteri szarkavaró időzítésével.

– Miért nem káromkodsz soha? – kérdezte ugyanakkor a Zöldfülű.

Macre sandítottam, a kupac aljára csúsztottam a levelet, és megfogtam a tetején lévő cikket. A legújabb kutatási és mentési technikákról szólt.

– Rendben. Válaszolj a Zöldfülűnek – forgatta Mac a szemét, majd elfeküdt a fekhelyén, és a kezét a feje alá tette.

– Nos, a nevem Johnson...

– Nem, a neved Zöldfülű. Nem érdemelted még ki a neved – javította ki Mac.

A kölyök úgy nézett ki, mintha az előbb rúgtak volna bele a kiskutyájába, ezért megenyhültem.

– Valaki egyszer azt mondta, hogy a káromkodás gyenge kifogás a szegény szókincsre. Úgy tüntet fel, mintha alacsonyabb társadalmi osztályba tartoznál, és tanulatlan lennél. Ezért abbahagytam.

Isten a megmondója, már így is épp elég minden szólt ellenem. Nem kell még úgy is beszélnem, hogy kihallatsszon a sok szar, amin keresztülmentem.

– Teljesen? – kérdezte Zöldfülű, és úgy hajolt előre, mintha pizsi-partin lennének.

– Csak a fejemben – mondtam, és újabb cikkhez lapoztam.
– A kutyas tényleg itt dolgozik? Olyan... édes – mondta Zöldfü-
lű, és Havoc felé nyúlt.

A kutya felkapta a fejét, és vicsorgott.

– Igen, valóban az, és igen, parancsra megöl. Szóval, tegyél nekünk egy szívességet, és ne akarj megint hozzáérni. Ő nem háziállat.

Engedtem még egy pillanatig morogni, hogy nyomatékokat adjon a szavaimnak.

– Nyugszik – mondtam Havocnak, és végigsimítottam a nyakán.

A feszültség egyből elhagyta a testét, a lábamnak dőlt, és úgy nézett fel rám, mintha az előbbi próbálkozás meg sem történt volna.

– Azta – súgta.

– Ne vedd magadra, Zöldfülű! – mondtam Mac. – Havoc monogám csajszi, és te kicsit sem vagy az esete.

– Hűség és halálos – vigyorodtam el, és megsimogattam.

– Na, majd egy nap – mondtam Mac, és a levélre mutatott, amit az ágyon a combom mellé csúsztatott.

– Nem ma van az a nap.

– Amikor kinyitod, a falba fogod verni a fejed, amiért nem adtad be előbb a derekad.

Lehajolt az ágya alá, egy doboz mogyoróvajás sütivel a kezében ült fel, és pornós hangokkal kísérvé megevett egyet.

– Ez most komoly?

– Abszolút – nyögte. – Annyira jó.

Felnevettem, és becsúsztottam a levelet a kupac alá.

– Aludj, Zöldfülű! Holnap akcióba lendülünk.

A kölyök bólintott.

– Ez minden, amire vágytam.

Mackel váltottunk egy mindent tudó pillantást.

– Mondd ezt holnap este is! Most pihenj, és ne verd le többet a cuccomat, különben Lyukaskéz lesz a neved.

Elkerekedett a szeme, és visszatért a fekhelyére.

• • •

Három éjszakával később Zöldfülű meghalt.

Johnson. Kérdemelte a nevét azzal, hogy megmentette Doc életét, és ő odaveszett.

Ébren feküdtem, míg a többiek aludtak, a szemem az üres fekhelye felé kalandozott. Nem tartozott ide, ezt mind tudtuk, ki is fejeztük az aggodalmunkat. Nem állt készen. Nem volt kész a küldetésre, az egyességünk tempójára, a halálra.

Nem mintha a halált érdekelné ez.

Az óra fordult egyet, és én huszonnyolc éves lettem.

Boldog születésnapot nekem.

A halál mindig másként hatott rám, amikor bevetésen voltunk. Általában kétféleképpen reagáltam. Vagy lesöpörtem magamról, és továbbléptem, vagy hirtelen kézzelfogható lett a halandóságom. Talán a születnapom miatt, vagy mert Zöldfülű alig volt több gyereknel, de ez most a második típusba esett.

Hé, Halandóság, én vagyok az, Beckett Gentry.

A logika azt diktálta, hogy mivel a bevetésnek vége, a következő napokban vagy haza megyünk, vagy a következő poklunkba menetelünk. De ebben a pillanatban kötődés iránti nyers vágy markolt a mellkasomba olyan erősen, hogy fizikailag éreztem a nyomását.

Nincs kötődés, mondtam magamnak. Az a szar csak bajt hoz a fejemre.

Egy másik emberhez olyan módon kapcsolódnai, ahogy a bajtársaimhoz, akikkel együtt szolgállok, vagy Machez, aki a barátom, nekem ez állt legközelebb a családhoz.

Hirtelen indíttatásból felmarkoltam a zseblámpám a levéllel, amit a hegymászásról szóló cikkbe rejtettem. A zseblámpát a vállamon egyensúlyozva feltéptem a levelet, és kihajtottam a vonalazott papírt, amit takaros, női kézírás terített be.

Elolvastam a levelet egyszer, kétszer... tucatszor, a szavakat az elmúlt években a fotón látott archoz párosítottam. Elképzeltem, hogyan csen kora reggel pár percet, hogy meg tudja írni, majd elmerengtem, milyen lehetett a napja. Milyen férfi fordít háttat a terhes feleségének? *Egy seggfej.*

Milyen nő vállal be egy ikerpárt meg egy céget, amikor még ő maga is gyerek? *Egy rohadt erős nő.*

Egy erős, mindenre képes nő, akit meg kell ismernem. Vágyódás kapott el, kényelmetlenül és tagadhatatlanul az uralmába kerített.

Fél órával később lezártam a borítékot, majd vállon vertem vele Macet.

– Mi a franc? – csattant fel, és felém fordult.

– Kérem a sütim. – Minden egyes szót olyan komolyan hangsúlyoztam ki, ahogy csak Havoc parancsszavait szoktam. Felnevetett. – Ryan, komolyan mondom.

Akkor szólítom a keresztnévén, amikor halálkomoly vagyok.

– Igen, nos, későn kapcsolódál, így odalett a sütid.

Elvagyorodott, visszakucorodott az ágyába, és pár másodperc múlva mély álomban szuszogott.

– Köszönöm – súgtam, most, hogy biztos nem hallhatott. – Köszönet érte.

Második fejezet

ELLA

1. levél

Ella!

Igazad volt, a tesód felfalta a sütitket. De a védelmére szóljon, hogy elég sokáig vártam a leveled felbontásával. Gondoltam, ha már belevágunk ebbe, legyünk őszinték, nem?

Először is, nem vagyok jó az emberi kapcsolatokban. Felhozhatnék egy csomó kifogást, de igazából csak nem vagyok jó, és kész. Tudd be annak, hogy túlságosan nyers vagyok, kimondok mindent őszintén, vagy, hogy nem látom értelmét a felesleges beszédnek, vagy bármi másnak. Szükségtelen mondanom, hogy még soha nem írtam levelet... senkinek, most, hogy belegondolok.

Másodszor, tetszik, hogy tollal írsz. Ez azt jelenti, hogy nem cenzúrázod a mondandód. Nem agyalod túl a dolgokat, csak leírod, amit gondolsz. Lefogadom, hogy az életben is ilyen vagy, kimondod, amit gondolsz.

Nem tudom, mit mondjak magamról, amit nem feketéznek ki a cenzorok, szóval mit szólsz ehhez: öt perccel ezelőtt huszonnyolc éves

lettem, és az itteni barátaimon kívül semmi sem köt a körülöttem lévő világhoz. Az idő nagy részében nincs ezzel semmi bajom, de ma este azon tanakodtam, milyen lehet a te helyedben lenni. Rengeteg felelősséggel a válladon, miközben olyan sokan támaszkodnak rád. Ha kérdezhetnék, akkor ezt kérdezném: milyen valaki világnak a középpontja lenni?

Nagy tisztelettel:

Káosz

• • •

MÁR HARMADSZOR OLVASTAM EL A LEVELET, ami reggel érkezett, végigsimítottam az ujjammal a szaggatott kézíráson, ami csupa nagybetűből állt. Azt hittem, elment Ryan esze, amikor azt mondta, hogy van valaki az egységében, akiről reméli, hogy a levelezőtársam lesz.

A srácok, akikkel együtt szolgál, nagyjából olyan nyitottak, mint egy zárt fegyvertároló szekrény. Apánk is ilyen volt. Őszintén azt hittem, hogy miután hetekig nem válaszolt a srác, nem érdeklí az ajánlatom. Egy részem megkönnyebbült, így is volt elég dolgom. Csak az üres papírban valamiféle lehetőség rejlik. És furcsán felszabadító érzés volt leírni valakinek a gondolataimat, akivel soha nem fogok találkozni.

A leveléből kiindulva elgondolkoztam, vajon ő is így érez-e.

Hogy élhet le valaki huszonnyolc évet anélkül, hogy lenne valaki-je... bármilyen minőségben is? Ry azt mondta, a pasi szűkszavú, és olyan könnyen lehet beférkőzni a szívébe, mint egy téglafalba, de közben meg Káosz annyira... magányosnak tűnt.

– Anya, unatkozom – szólalt meg mellettem Maisie, és lóbálta a lábát.

– Tudod, mit szoktam ilyenkor mondani – válaszoltam trillázó hangon, és eltettem a levelet a táskámba.

– Csak az uncsi emberek unatkoznak? – kérdezte, és felnézett rám a világ legnagyobb kék szempárjával. Oldalra billentette a fejét, és összeráncolta az orrát, de annyira erősen, hogy még az orra hegye is

összeráncolódtott. – Talán nem lennének olyan uncsik, ha lenne mit tenniük.

Megráztam a fejem, de elmosolyodtam, és felé nyújtottam az iPademet.

– Vigyázz rá, rendben?

Nem engedhettünk meg magunknak egy másikat, mivel a hétvégeére csak három vendég foglalt szállást. A sürgető javítások fedezésére már eladtam a birtok hátsó részéből huszonöt hektárnyit, és a bővítés miatt jelzalogot vettem fel a birtokra.

Maisie bólintott, szőke lófarka lengett a fején, miközben megnyitotta kedvenc alkalmazását az iPaden. Hogy a fenébe tud egy ötéves jobban tájékozódni rajta, mint én? Rejtély. Colt is igazi varázsló rajta, csak nem annyira jártas a technikában, mint Maisie. Főleg azért, mert túlságosan lefoglalta, hogy olyan helyekre másszon, ahova nem szabad.

Felsiklott az órára a pillantásom. Négy óra. A doki már fél órát késett az időpontról, amit ő adott *nekem*. Ada nem bánta, hogy Coltra kell vigyáznia, de utáltam megkérni rá. A hatvanas éveiben jár, és bár még mindig fürge, Colttal nagyon nehéz tartani a lépést. „Üvegbe zárt villám”-nak hívta a fiamat, és ezzel eléggé beletrafált.

Maisie szórakozottan megdörzsölte a csípőjén a pontot, ami miatt panaszkodott. A panasz a nyilallásból fájássá alakult, majd nem múló fájdalommal, ami folyamatosan zavarta.

Már elindultam a recepció felé, mert kezdtem elveszíteni a türelmem, amikor a doki kopogott, és belépett.

– Üdv, Ella. Hogy érzed magad, Margaret? – kérdezte dr. Franklin mosolyogva, íróasztalával a kezében.

– Maisie – javította ki a lányom komoly pillantással.

– Hát, persze – értett egyet a doktor bólintva, és felém villantott egy halvány mosolyt.

Kétség sem fért hozzá, a szemében még mindig ötéves voltam, mert dr. Franklin az én gyerekorvosom is volt. A haja őszebb, és felszedett tíz kilót a derekára, de még mindig ugyanolyan volt, mint

amikor a nagymamám elhozott a rendelőjébe. Semmi nem változott a kisvárosunkban, Telluride-ban. Persze eljött a síszezon, a turisták előzőnlötték az utcáinkat a terepjáróikkal, de az áradat mindig elapadt, maga mögött hagyva a helyieket, hogy visszatérjenek a hétköznapijához.

– Ma mennyire fáj? – kérdezte a doktor, és lehajolt Maisie-vel egy magasságba.

A lányom megvonta a vállát, az iPadre figyelt. Kivettem a kezéből, és felvontam a szemöldökömet, amikor megláttam rosszalló arcát.

Olyan hangon sóhajtott fel, amitől sokkal idősebbnek hatott az öt événél, de visszafordult dr. Franklinhez.

– Mindig fáj. Egy örökkévalóság óta fáj.

Az orvos felém pillantott, hogy pontosítsak.

– Legalább hat hete.

Bólintott, majd grimaszolva felállt, és fellapozta a csíptető tábláján lévő papírokat.

– Mi az?

A frusztráció miatt összeszorult a gyomrom, de a nyelvembe haraptam. Nem tett volna jót Maisie-nek, ha elvesztem a türelmem.

– A csontizotóp-vizsgálat eredményei tiszták.

A vizsgálóasztalnak dőlt, és megdörzsölte a tarkóját.

Elernyed a vállam. Ez már a harmadik teszt volt, amit elvégeztek Maisie-n, és még mindig semmi eredmény.

– A tiszta az jó jelent, nem igaz? – kérdezte Maisie.

Mosolyt erőltettem magamra a kedvéért, és visszaadtam neki az iPadet.

– Drágám, miért nem játszol egy kicsit, amíg én beszélek dr. Franklinnel kint a folyosón?

Bólintott, és lelkesen visszatért a játékhoz, amibe belekezdett.

Kimentem dr. Franklinnel a folyosóra, de résnyire nyitva hagytam az ajtót, hogy halljam odabent Maisie-t.

– Ella, nem tudom, mit mondhatnék. – Összefonta a mellkasán a kezét. – Csináltunk röntgent, csontscant. Kétlem, hogy elég ideig

nyugton bírna feküdni egy MRI-hez, de azt még megpróbálhatjuk. Őszintén mondom, nem látok semmilyen fizikai problémára utaló jelet.

Együttérző pillantása az utolsó idegszálamat reszelte.

– Nem ő találja ki. Ha fáj neki, az valóságos, és oka van.

– Nem azt mondtam, hogy nincsenek fájdalmai. Gyakran láttam őt, tudom, valami nincs rendben. Változott otthon bármi is? Van valami új stresszforrás? Tudom, hogy nem egyszerű azt a helyet vezetni két kisgyerekekkel, főleg a te korodban.

Az állam jó egy centivel feljebb emelkedett, mint mindig, amikor valaki egy mondatban említi a gyerekeimet és a koromat.

– Az agy nagyon erős...

– Arra céloz, hogy pszichoszomatikus? – csattantam fel. – Mert már a *járás* is nehezőre esik. Semmi nem változott nálunk. Minden ugyanúgy van, mint amikor hazahoztam őket a kórházból, és az ovi-ban sem stresszel, efelől biztosíthatom. Nem a fejében van a probléma, hanem a csípőjében.

– Ella, nincs ott semmi – mondta nyugodtan. – Kerestünk törést, szalagszakadást, mindent. Lehet, hogy nagyon rossz növési fájdalom van.

– Ez nem növési fájdalom! Valamit nem vesz észre. Utánanézttem az interneten...

– Ez hiba volt – sóhajtott fel. – Ha az interneten nézel utána, az simán meggyőz, hogy egy megfázás az agyhártyagyulladás, a láb fájdalom meg egy hatalmas vérrög, ami mindjárt elmozdul, és megöli.

Elkerekedett a szemem.

– Ez nem vérrög, Ella. Csináltunk ultrahangos vizsgálatot. Nincs ott *semmi*. Nem tudunk helyrehozni egy láthatatlan problémát.

Nem Maisie találta ki. Nem a fejében van a baj. Nem amiatt alakult ki, mert fiatal anyukához született apa nélkül. Fájdalmai voltak, és nem tudtam rajta segíteni.

Teljesen, menthetetlenül elerőtlenedtem.

– Akkor hazaviszem.

Kielveztem a sétát a megyei úttól a főépületig. Az évnek ebben az időszakában a posta kézbesítése volt az én kis kiszakadásom, és ezt most még jobban élveztem, hogy Káosz leveleit is vártam. Bármelyik nap megérkezhetett a hatodik. A késő októberi szellő hűvös volt, de még így is egy hónapot kell várnunk, hogy megnyissanak a sípályák. Aztán a nyugalom lopott perceit bekebelezi a foglalások hada.

Hála a jó égnek, mert szükségünk volt egy kis pörgésre a vállalkozásban. Bár élveztem az őszi nyugodt tempóját a nyári túlórák után, de a telek adták pluszt a Rejtek bankszámlájára.

Most minden tökéletes volt. A nyárfa levele arany színben játszott, hullani kezdett, és beterítette a főúttól a házig vezető háromsávú utat. Nem volt hosszú, még száz méter sem, de pont elég meszsze volt a forgalomtól, hogy megadja a vendégeknek azt a félreeső érzést, amit kerestek.

A főépületben csak pár vendégszobánk van, itt kapott helyet az éttermi szintű konyhánk, az étkező, a játékszoba, meg egy különálló, apró lakrész, ahol a gyerekekkel éltem. Mindig tele volt étellel, ha valaki társaságra vágyott. De a Rejtek nevét és hírét a kétszáz holdnyi birtokunkon található tizenöt elszigetelt faház adta. Ha valaki a civilizációtól elzártan, de mégis ahhoz közel akart megszállni luxuskörülmények közt, akkor mi voltunk a tökéletes választás.

Bár megengedhettem volna magamnak egy kis reklámot, hogy tele legyenek azok a faházak. Egész nap lehetne hirdetni, hisz csak akkor jönnek az emberek, ha tudnak a létezéséről.

– Ella, ráérsz? – kérdezte Larry a verandáról.

Táncolt a tekintete bozontos, őszi szemöldöke alatt.

– Persze. Mi a helyzet?

Átlapoztam a postát, közben felmentem a lépcsőn, és megálltam egy deszkalapnál, amit ki kellett volna cserélni. Amikor valaki luxus szállónak kiáltja ki magát, akkor az emberek tökéletességet várnak el.

– Valami vár rád az asztalodon.

– Vár?

Figyelmen kívül hagytam a vigyorát, a pasiból nem lenne jó pókerjátékos, és bementem. Lerúgtam a csizmám, és betoltam az előtérben lévő pad alá. Az újonnan lerakott parketta meleg volt a talpam alatt, ahogy elmentem a recepciós asztal előtt.

– Jót sétáltál? – nézett fel Hailey a telefonjából, és rám mosolygott.

– Csak a postáért mentem.

Megmarkoltam a kezemben lévő levélkupacot, még pár percig húzva a kínzásom. Amúgy is, a felső borítékban egy számla volt dr. Franklintól, amit nem is volt olyan sürgős kinyitnom.

Majdnem egy hónapja vittem el hozzá Maisie-t, és még mindig nem tudta megállapítani, mi okozza az egyre rosszabbodó fájdalmát. Ez is csak egy újabb számla volt, ami arra emlékeztetett, hogy a legolcsóbb egészségbiztosítást kötöttem meg, hogy idén kijöjjünk a pénzből.

– Ühüm. Nem vársz egy levelet sem, ugye? – Kerek, barna szeme ártatlanul gúnyolódott velem.

– Nem kellett volna beszélnem róla.

Soha nem fogja ejteni a témát, de nem igazán zavart. Azok a levelek csak nekem szóltak. Az az egyetlen hely, ahol nyílt és őszinte lehetek ítélezés és elvárások nélkül.

– Hé, még mindig jobb, mintha az én szerelmi életemen át élnéd ki magad.

– A te szerelmi életedtől agyrázkódást kapok. Mellesleg, csak írunk egymásnak. Nincs ebben semmi romantikus. Ezzel Ryannek teszek szívességet. Ennyi az egész.

– Ó, tényleg, Ryan. Mikor is fog hazajönni?

Ábrándozva felsóhajtott, mint a legtöbb helyi lány, amikor a tesómat említettem.

– Nem sokkal karácsony után, és komolyan, hány éves is voltál, amikor bevonult? Tizenkettő?

Hailey csak két évvel fiatalabb nálam, de sokkal, sokkal idősebbnek érzem magam nála. Talán gyerekenként tíz évet öregedtem, vagy a Rejtek vezetése visszafordíthatatlanul a középkorúak közé lökött, de bármi is történt, mintha egy élet választana el minket.

– Elég a fecsegésből – siettetett Larry, és szinte ugrált.

– Mi ez a nagy izgalom?

– Ella, gyere be! – kiáltott ki Ada az étkezőből.

– Ti szövetkeztek ellenem?

Megráztam a fejem, és követtem Larryt.

– Tádám! – kiáltott fel Ada, és a sötét, rusztikus asztal felé intett.

Követtem a tekintetemmel a mozdulatát, és megláttam a rajta fekvő magazin világoskék, a fával kontrasztos borítóját, amit annyira vártam.

– Mikor ért ide? – Elhalt a hangom.

– Ma reggel.

– De... – Felemeltem a levélkupacot.

– Ó, azokat ott hagytam. Nem akartalak megfosztani a napod fénypontjától.

Eltelt pár csendes, feszült másodperc, míg a magazint néztem. *He-gyi vakáció: Colorado legjobbjai 2019-ben. Téli kiadás.*

– Nem harap – mondta Ada, és felém tolta.

– Nem, viszont felvirágoztathat, de ugyanakkor a vesztünk is lehet.

– Olvasd el, Ella! Isten a tanúm, én már megvettem – mondta, és feltolta a szemüvegét az orrán.

Felkaptam a magazint az asztalról, a helyére ejtettem a postát, és fellapoztam.

– Nyolcvankilencedik oldal – siettetett Ada.

Dübörgött a szívem, és az ujjaim mintha minden oldalhoz hozzá-tapadtak volna, de sikeresen eljutottam a nyolcvankilencedik oldalra.

– A nyolcadik: Rejtek, a Colorado állambeli Telluride-ban!

A kezem remegett, miközben magamba szívtam a birtokom látványát a fényes papírról. Tudtam, hogy jött valaki kiértékelni, de azt nem, hogy mikor.

– Még soha nem voltunk benne az első húszban, de most a top tízbe is bejutottunk! – Ada magához ölelt, nagy teste körbeölelte az enyémet. – A nagymamád annyira büszke lenne. Az a sok felújítás, és minden, amit feláldoztál. A francba is, büszke vagyok rád, Ella. – Hátrahúzódott, és könnyek csorogtak a szeméből. – Ne csak ácsorogj és hablatyolj, olvasd fel!

– Nem ő hablatyol, te nő – mondta Larry, és átölelte a feleségét.

Ezek ketten pont annyira a Rejtek részei, mint én. Azóta a nagyanyám mellett voltak, mióta megnyitott, és tudtam, hogy velem maradnak, ameddig csak tudnak.

– „A Rejtek egy titkos ékkő. A San Juan-hegységben megbúvó, egyedi panzióknak nemcsak a főépülete áraszt családiasságot, de a több mint egy tucat felújított faház is, azok számára, akik nem hajlandóak lemondani a luxusról vagy a sípályák közelségéről. Autóval csak tízpercnnyire van Colorado síparadicsomától, így a Rejtek a legjobb választás – biztos menedék a turistáktól hemzseggő hegyi faluban. Ez a panzió inkább búvóhely, tökéletes azok számára, akik mindkét élményt maguknak akarják tudni: a kifogástalan kiszolgálást, és az egyedüllét illúzióját a hegyekben. Hamisítatlan coloradói élmény.”

Imádtak minket! Benne vagyunk a coloradói panziók top tízes listájában. A mellkasomhoz szorítottam a magazint, és hagytam, hogy átjárjon a boldogság. Ilyen pillanatok nem mindig adódnak, sőt nem is minden évtizedben, viszont úgy tűnt, az enyém most megadatott.

– A hamisítatlan coloradói élmény akkor jön el, amikor hazamennek a turisták – mormogta Larry, de elmosolyodott.

Csörgött a telefon, és hallottam, hogy Hailey felveszi.

– Lefogadom, hogy nemsokára telt házunk lesz! – trillázta Ada, miközben Larry körbetáncolta az asztalt.

Egy ilyen cikkel ezt biztosra vehettük. Nemsokára teljesen elárasztanak minket. Akkor ki tudjuk fizetni a jelzálogot és a déli oldalra tervezett faházak építésére felvett hitelt.

– Ella, az óvoda van vonalban – szólt Hailey.

Leejtettem a magazint a levelekre, és átvettem a telefont.

– Itt Ella MacKenzie – mondtam és felkészültem, hogy Colt kihúzza valamivel a tanároknál a gyufát.

– Mrs. MacKenzie. Itt Roman védőnő, az óvodából keresem.

A hangjában nem csak aggodalom csengett, ezért nem javítottam ki a családi állapottal kapcsolatban.

– Minden rendben?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nos, Maisie itt fekszik nálam. Összeesett az udvaron, és a láza 40 fok fölé ment.

Összeesett. Láz. Mély, émelygő érzés kerített hatalmába, amit csak úgy tudok leírni: balsejtelem költözött a gyomromba. Dr. Franklin nem vett észre valamit.

– Azonnal ott leszek.